Vítejte ve městě draků,
duchů, hackerů a gangsterů

SIROTCI DEŠŤOVÝCH STÍNŮ

1. kapitola

NAOMI ISHIGURO

Přeložil Štěpán Kovařík

FRAGMENT

Naomi Ishiguro
Sirotci dešťových stínů
Vychází 28. 5. 2026

objednat můžete v tištěné verzi i jako e-book na:
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz
www.palmknihy.cz

FRAGMENT
Naomi Ishiguro
Sirotci dešťových stínů
copyright © Albatros Media a.s. 2026
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Text Copyright © Naomi Ishiguro, 2026
Translation © Štěpán Kovařík, 2026
Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd
1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB
All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

I. KAPITOLA

Padající listí

Když se Tošiko Kawakami schovávala na jinanu v zahradách císařského paláce, napadlo ji, jestli se nepřecenila. Na tuhle misi se těšila a byla nadšená tím, jak zvládne špehovat císařovnu Asaju Soramoto a její hosty při slavnosti padajícího listí.

Už začátek večera byl však náročný. Měla za sebou obtížné přelézání zdí na pozemky císařského paláce i hrozný úprk kolem kamer a poplašných systémů, které Mei naštěstí vypojila. Střetnutí s palácovými psy bylo taky dost znepokojující, přestože ji Džun dobře připravil – dal

jí pro ně velký batoh s kuřecími knedlíčky gyoza, které překvapivě snadno odlákaly jejich pozornost. Poté ji čekalo ještě vysilující šplhání přes vnitřní zahradní zeď, než mohla přeručkovat mezi zavěšenými lucernami a listím, aby se dostala až sem nahoru, kde teď byla usazená v koruně stromu.

Na dnešní večer se cítila naprosto připravená. Vždyť jí nedávno bylo sedmnáct, což určitě znamenalo, že je v podstatě dospělá. Teď ale měla rozedřené dlaně a konečky prstů a třásla se tak, že se sotva zvládla držet větve pod sebou. Navíc se nedokázala zbavit představy, že by z toho tetička Reiko opravdu neměla radost.

Tošiko se chvíli jen dívala na hvězdy a tři měsíce na temně modré večerní obloze, aby se vydýchala. Zjistila, že si v duchu dokáže vybavit tetu Reiko docela přesně – jak jí obočí stoupá výš a výš po vrásčitém čele. *Takhle se chovat, to je podle tebe správné?* řekla by asi a svá slova by doprovodila pomalým, zklamaným zavrtěním hlavy. *Koukněte na tu holku. Myslí si, že se může jen tak sebrat a dělat si, co se jí zlíbí. Nedbá na bezpečí. Nestará se o důsledky toho, že porušuje zákon...*

Jenže Reiko už tady nebyla. Tošiko nechala svou představu rozplynout v soumraku a povzdechla si, na což hned zareagovala Mei. „Co se děje, Toš?“ ozvalo se ve sluchátku. Její jednadvacetiletá nepokrevní sestra zůstávala otravně klidná. Mei se vždycky chovala, jako by už všecko znala, a docela často to tak nejspíš i bylo, což bylo ještě otravnější.

Na rozdíl od tety Reiko však byla Mei člen rodiny, který tu každopádně stále ještě byl. Tošiko si ale uvědomila,

že její starší sestra je tady možná až příliš. Dalo se čekat, že jí bude poskytovat trvalý a obvykle kritický komentář všech kroků, které během této mise prozatím podnikla, Mei se nicméně nenacházela nikde poblíž. Nerada opouštěla pohodlí své technické laboratoře s rozsáhlou zásobou laskomin, nerada riskovala vlastní kůži a nikdy nedělala nic namáhavého, při čem by se jí mohly polámat dlouhé akrylové nehty.

„Co vidíš?“ ozvala se Mei znovu v Tošičině uchu a přerušila její vzdorovité myšlenky. „Teď už ses dostala přímo do zahrady, že jo? Taky se potřebujeme pobavit o těch psech. Byli roztomile strašní, nebo strašně strašní?“

Ta otázka zněla natolik směšně, že ji Tošiko mohla ignorovat a ještě chvíli si ujasňovat myšlenky.

„No tak, Toš? Mohla bys se mnou začít mluvit? Jsi v pohodě?“

„Jo, jsem,“ zavrčela Tošiko a mračila se na zlatavé listí kolem sebe. „Možná tě to překvapí, ale ty z nás, co pracujou fyzicky, a ne virtuálně, občas chvíli potřebujou nabrat dech.“

Na druhém konci linky zaslechla prasknutí – Mei žvýkala žvýkačku, udělala bublinu a praskla ji. Ten ostrý pronikavý zvuk jí měl dát najevo, jak málo pro Mei znamená ta poznámka o fyzickém a virtuálním a zároveň jak dobrá je technika, kterou postavila. Mei si svoje místo doma s laskominami zasloužila. Tošiko obrátila oči v sloup a všimla si, jak na ni poskakující veverka vrhla cosi jako vyčítavý pohled.

„Začínáš být vynervovaná," řekla jí Mei. „Nemáš důvod, zatím si vedeš skvěle. Co kdybys mi prostě pověděla, co odtamtud vidíš?"

Stejně jako většina občanů i císařovna Asajo Soramoto využila přetrvávajícího letního horka, aby bohatou venkovní hostinou oslavila svátek padajícího listí, první oficiální podzimní noc Závětrného města, kdy listy začínají měnit barvy. Když se Tošiko posunula po větvi o kus dopředu, aby se podívala skrz listy, poprvé pod sebou jasně spatřila hodovní stůl prostřený pod alejí stromů asi pět metrů od ní. Tam poprvé uviděla samotnou císařovnu.

Zjištění, že císařovna vypadá ve skutečnosti skoro stejně jako v každodenním vysílání, Tošiko vlastně překvapilo. Seděla zhruba uprostřed dlouhého, přeplněného stolu a jako obvykle na sobě měla dokonalé oblečení – přiléhavý kalhotový kostým z látky teplého oranžového odstínu podzimního lesa.

Tošiko se začala přesouvat po větvi, aby viděla, s kým to císařovna přes stůl mluví, jenže noha se jí zachytila na nečekaném suku a pak uklouzla po zvlněné kůře.

Dokázala udržet rovnováhu, ale ten pohyb jemně rozhoupal spoustu zavěšených papírových luceren, takže teď poletovaly jako oblak přerostlých světlušek. Tošiko zadržela dech. Určitě o sobě musela dát vědět celému shromáždění.

Ale všichni, kdo seděli dole u stolu, se zřejmě soustředili jeden na druhého a na jídlo před nimi, takže je ani nenapadlo podívat se do větví. I číšníci, kteří je obsluhovali,

se naštěstí zdáli příliš soustředění na plnění svých povinností, než aby to pokládali za cokoli jiného než projev mírného vánku v korunách nad nimi – chvála bohům. Tošiko vydechla a cítila, jak jí přestává bušit srdce.

Ve sluchátku se zase ozvalo Meiino ostré prasknutí. „No?“ zeptala se.

Tošiko opět pohlédla dolů skrz listy jinanu a uvažovala, jak by tu scénu měla sestře popsat. U dlouhého stolu sedělo asi padesát lidí. Obsluhovali je číšníci v palácových livrejích a jednoduší sluhoboti na kolech. Na stole byly rozložené různé druhy bohatých jídel a taková spousta blyštivých hrnků, talířů a sklenic, že by Tošiko neměla ponětí, co si s nimi počít.

Řada císařovniných hostů vyhlížela jako vysocí ministři nebo rádci – ten typ lidí odpovědných za vyřizování agendy týkající se organizace každodenního života v tomto ostrovním městském státě a také za udržování vztahů Závětrného města s jinými ostrovy, které tvořily říši Závětrného souostroví. Všichni to byli lidé neurčitého středního věku a vyzařovala z nich elegantní profesionalita, jak tam seděli v přesně padnoucích šatech a oblecích rozmanitých jemných odstínů tmavomodré, šedé a černé. Mezi nimi byli rozptýleni další hosté oblečení do pestré červené, oranžové a zlaté, což bylo pro slavnost padajícího listí typičtější. Tošiko odhadovala, že to mohou být členové císařovniny široké rodiny.

Nicméně ji překvapilo, když zaznamenala přítomnost malého císařovnina syna: seděl vedle ní, po levé ruce své

matky. Korunnímu princi bylo deset a i on vypadal přesně jako ve vysílání. Nebylo to však jediné dítě na hostině. Kousek od něj seděly dvě holčičky, o nichž si Tošiko myslela, že by to mohly být jeho sestřenice, a zahlédla i skupinku ještě menších dětí na vzdálenějším konci stolu.

Tošiko vlastně nečekala, že tu dnes večer nějaké děti budou, ale teď jí došlo, že bylo bláhové si to myslet. Zatímco velké politické obědy a události se v paláci konaly téměř každý večer, slavnost padajícího listí byla v Souostroví jedním ze svátků nejvíc zaměřených na rodinu. Vzhledem k nesmírné moci císařovny Asajo Soramoto, vládkyně celého Závětrného souostroví, bylo někdy snadné prostě zapomenout, že je to normální lidská bytost, která má svou vlastní rodinu.

Jenže i když to byla rodinná slavnost, Tošiko věděla, že se mezi dospělými u stolu bude přesto odehrávat značné množství politického čachrování – což očividně přispívalo k narůstajícímu neklidu a nudě nejmladších hostů. Napadlo ji, že pokud si jí dnes v noci někdo všimne, bude to pravděpodobně jedno z těch dětí.

„Tak spadla jsi ze stromu nebo...?“ Mei svá slova doprovodila netrpělivým ťukavým zvukem a Tošiko si představila, jak svými zelenými nehty bubnuje o stůl.

„Jako kdyby ti na tom záleželo.“

„To víš, že záleží. Mám zvláštní zájem na tom, aby tahle mise dopadla dobře. Tak se soustřeď. Je tam náš objekt?“

Tošiko odtrhla zrak od krásného oblečení, keramických misek s rýží, lakovaných jídelních hůlek a podnosů

se suši, tempurou, zlatými sladkými bramborovými tartaletkami a čirůvkami macutake. Připomněla si, proč sem dnes večer skutečně přišla, a pustila se do cílevědomějšího prohlížení hostů. Chvíli si myslela, že tady možná není a že Džunovy informace nebyly správné, ale pak ho konečně objevila: Ken Saito ze Šťastných havranů seděl hned vedle korunního prince, jen dvě místa nalevo od císařovny.

Šťastní havrani představovali největší, nejhrozivější a oficiálně jediné sdružení organizovaného zločinu na ostrově a měli pod kontrolou veškerou nelegální ekonomiku Závětrného města. Mei si navíc byla jistá, že tahají za nitky i v nejrůznějších skupinách vládnoucí elity ostrovního státu. Když kdysi Kawakamiové ještě žili na Správcově srpku, periferní čtvrti chatrčí, která se nacházela za plotem a táhla se do oblouku podél jižní části pobřeží ostrova, Ken Saito tam sloužil jako operační velitel gangu. Říkalo se mu Kapitán a staral se o využívání obyvatel Srpku jako levné pracovní síly pro Závětrné město. Taky zodpovídal za výběr daní, které Šťastní havrani vyžadovali od každého, kdo žil na území Srpku, i za čilý obchod gangu s kakoganovým prachem.

Tošiko byla zprvu udivená, že Saita ihned nepoznala, ale uběhlo už celých pět let od chvíle, kdy teta Reiko udělala něco nevídaného a postavila se mu. Nenechala ho, aby vzal její adoptované děti do města na práci v granitáriových dolech, která byla tak nebezpečná, že bylo dost pravděpodobné, že se nikdy nevrátí. A samozřejmě uběhlo také pět let od noci následující po tom, co se mu vzepřela.

Reiko tehdy vyhlédla ze dveří jejich domečku a oznámila jim, že Saito jde k nim. Tošiko a Mei se spolu s jejich adoptivním bratrem Džunem schoulily pod velký dřevěný stůl, který byl středobodem jejich domova – pod stůl, u něhož všichni společně jídávali a u něhož je Reiko učila. Tiskli se k sobě schovaní pod předlouhým ubrusem, načež tetin krátký výkřik prořízl vzduch. Mei se dala do pláče a Tošiko se vymanila z ochranitelského sevření svých sourozenců, aby vykoukla ze skrýše. Napřed uviděla Kena Saita a hned si všimla, jak se naprosto nehodí do jejich malého, ale útulného pokoje. Teprve potom zaznamenala, že si otírá dýku do kapesníku a dívá se na podlahu – na tetino tělo ležící zkroucené u jeho nohou.

Džun ze spolehlivých zdrojů zjistil, že Saito od té doby povýšil na generála gangu a stal se jedním z nejbližších rádců Senseie – vůdce Šťastných havranů, který se nikdy neukazoval na veřejnosti, ale o kterém se šuškalo v těch temnějších koutech města. Být pravou rukou Senseie znamenalo vskutku vysoké postavení a Saitův vzestup byl náramně strmý. Jak řekl Džun, kdo ví, co udělal, aby se tak rychle dostal tak daleko – a jestli ho kvůli tomu trápí zlé sny.

Tošiko na okamžik hleděla jen na Saita a do všech podrobností vnímala muže, který zabil jejího nejbližšího člověka. Zkoumala ho tak, jak tenkrát nemohla, v polotmě a děsu, když ho spatřila naposledy.

Jako první ji napadlo, že je mladší, než čekala – možná mu ještě nebylo ani třicet. Zjištění, že když zabil tetičku

Reiko, nemohlo mu být o moc víc, než je teď Mei a Džunovi, s ní otřáslo. Bylo to o to děsivější, že v jejích vzpomínkách vždycky působil tak dospěle. Mezi Saitem sedícím u hodovního stolu a jeho obrazem, který ji posledních pět let tak neúprosně pronásledoval, byly však i další malé rozdíly. Když pracoval jako Kapitán, měl vždycky krátký sestřih a na temeni hlavy tmavé chmýří. Dnes měl vlasy delší, jak bylo typické pro obchodníky. Získal také novou jizvu – zlomyslný malý apostrof těsně nad levou lícní kostí – a jeho brada se zdála ostřejší a ramena širší a mohutnější, než si je Tošiko pamatovala. Avšak jeho chladné šedé oči byly přesně takové jako v jejích zlých snech.

Dál ho pozorně sledovala a dívala se, jak se ruce, které kdysi zabily Reiko, pohybují nad stolem mezi improvizovaným baletem jídelních hůlek, náhrdelníků, prstenů, hrnků, knedlíčků, sašimi a tempur, aby skončily na karafě whisky.

Když si Saito naléval drink, všimla si stopy tetování Šťastných havranů viditelné jen u špiček manžet jeho košile a jeho komunikačního disku na levém zápěstí. Tyto komdisky nosili všichni výše postavení členové Šťastných havranů, protože jim umožňovaly rychle reagovat na všechny nečekané situace. Když se připravovali na tuhle misi, Mei zjistila, že je Havrani mohou používat pro komunikaci mezi sebou v uzavřené síti pokrývající většinu Závětrného ostrova.

Saitův komdisk by vypadal jako typický model gangu, kdyby nebyl ozdobený jasnými drahokamy. Očividně

měl rád okázalost. I jeho prsty byly obtěžkané zářivými, masivními prsteny a na zlatém řetězu kolem krku měl zavěšenou perlu. Na černém tričku, k němuž si oblékl sako, zářila jako svítivý, nadpozemský medailon.

„Našla jsem ho. Je tady," odpověděla stručně Tošiko.

„Seš si naprosto jistá, že je to on?" Mei se stále snažila zachovat znuděný tón, ale Tošiko ji znala natolik dobře, aby v jejím hlase zaslechla rozrušení.

„Je to Saito. Jsem si jistá."

Mei chvíli nic dalšího neřekla, ale Tošiko cítila tikající stroj jejích myšlenek. „Jak přátelský se zdá jeho vztah s císařovnou Asajo?" zeptala se Mei nakonec.

„No, je to takové příjemné shromáždění," odpověděla Tošiko. Nebyla si jistá, o co Mei jde, když se takhle ptá. „Počkej, teď s ním mluví. A on se usmívá, tak nějak. Vypadá trochu jako žralok."

„Je tam to její dítě?" zeptala se Mei.

„Myslíš korunního prince?"

„Ne, myslím neznámého synovce ze strany císařovniny matky," poznamenala Mei sarkasticky. „Jo, rozhodně prince."

„Ten je tam taky," řekla jí Tošiko a potlačila potřebu sestře odseknout.

„A kde sedí – ve vztahu k Saitovi?"

„Vlastně hned vedle něj."

„Probohy," řekla Mei a v jejím hlase bylo náhle cítit napětí. „Víš, dělá se mi zle z toho, jak si ji Saito, a tudíž logicky i Šťastní havrani, strčili do kapsy. Pozvala ho na

slavnost padajícího listí, kde je i její rodina, a posadila ho vedle svého jediného syna? Copak mu mohla prokázat nějakou větší poctu?“

Tošiko nikdy úplně nevěděla, jak reagovat, když Mei o císařovně a politice vládnoucích sil Závětrného města mluvila tímhle způsobem.

„Dobrá,“ pokračovala Mei a zněla už zase pracovně. „Myslím, že můžeme přejít k další fázi. Je čas ukrást ten prsten.“

„Cože? Teď? Nechtěli jsme s tím ještě počkat?“

„Nejlepší to bude teď.“

„Ale tohle je poprvé, co jsem sama na misi,“ sykla Tošiko, tentokrát o něco hlasitěji. Na okamžik zapomněla starat o to, jestli ji někdo nemůže slyšet. „Říkalas, že to bude jenom průzkum.“

„Když jsem to říkala, tak jsme ho ještě nenašli. Nevěděla jsem, jak se budu cítit, až se to stane.“

„To myslíš vážně? Opravdu chceš, abych to udělala?“

„Jestli se toho nebojíš. Má ten prsten vážně na ruce?“

„Já se nebojím,“ zavrčela Tošiko. „To ty jsi ta, co nikdy neodchází z bytu.“

„Soustřeď se. Má ten prsten na ruce?“

Tošiko stále v duchu vrčela na Mei, ale podívala se na ruce Kena Saita. A byl tam. Výrazný záblesk zlata na malíčku jeho pravé ruky. Odlišoval se vlastně tím, že šlo o nejobyčejnější z jeho prstenů – vlastně o jediný, co se nezdál navržený tak, aby skrýval zbraň.

„Jo, má ho,“ odpověděla.

„Skvělý!“

Tošiko z Meiina hlasu poznala, jak moc po něm sestra touží. Podle Džunova zkoumání tenhle zdánlivě obyčejný zlatý prsten obsahoval čip s přístupovými kódy skoro k celé uzavřené síti Závětrného města. A taky k soukromým účtům Šťastných havranů, včetně jejich bankovních účtů. Neexistovala žádná kopie a Saito si ho nikdy nesundával. Pro hackerku jako Mei ten prsten představoval klíč k celé nové říši možností a zároveň další fázi jejich plánu ukrást kredity z rezerv gangu. Po tom, co všecko kvůli Šťastným havranům protrpěli, se je Kawakamiové velmi rádi pokusí připravit o co nejvíc, aby nějak poplatili svůj život mimo Správcův srpek, který si pro sebe dokázali urvat v letech po Reičině smrti.

„Máš nějakou radu, jak mu ho vzít?“ zeptala se Tošiko. „Vypadá, že mu na prstu sedí dost pevně.“

„Ty jsi na místě,“ podotkla Mei a Tošiko si uměla představit, jak krčí rameny, načež ve sluchátku znovu zaslechla, jak její sestra hlasitě ťuká nehty o stůl. „Nerozhodla ses sama, že práce v terénu je tvoje doména?“

„Dobře,“ řekla Tošiko. „Ale budeš mi tenhle týden vařit večeři.“

„Džun nám uvaří. Víš, jak rád dělá jídlo.“

„Tak teda pokaždé umyješ nádobí.“

„Tak se do toho pusť,“ pobídla ji Mei.

Sestry. Stály ty trable s nimi vůbec za to? Tošiko obrátila oči v sloup, poposunula se zpět skrz hustší listí blíž ke kmeni a začala lézt ze stromu dolů. Pohybovala se

nehlučně, přirozeně. Když se proplétala mezi větvemi, dokázala přenášet váhu a těžiště jako baletka a skoro vůbec nemusela myslet na to, kam si stoupne.

Chviličku věnovala tomu, aby se ujistila, že všichni u stolu jsou stále plně ponoření do svých hovorů, než obratně jako kočka seskočila na zem. Nanejvýš při tom zašelestilo listí. Ačkoli byla nervózní, po tváři se jí rozlil úsměv. Mei měla talent pracovat na počítači, ale ona dokázala lézt tak, jako by jí tu schopnost darovali bohové.

„Tohle člověka ve škole nenaučí," zašeptala si vítězoslavně v okamžiku, kdy korunní princ u stolu zvedl hlavu a zahlédl ji.

„Do háje," ulevila si.

„Co se děje? Cos udělala?" zajímala se Mei.

„Nic, jen chvilinku počkej."

Tošiko se vrhla za kmen stromu a doufala, že jí tmavomodrá bunda a kalhoty pomůžou splynout s nocí. Jenže ten kluk zjevně nebyl hloupý ani se nenechal snadno rozptýlit, a když za okamžik vyhlédla zpoza stromu, stále se upřeně díval jejím směrem.

Nic se neděje, říkala si. Musí se jenom vzdát představy, že Mei bude celý týden mýt nádobí. Vycouvá z toho, pomalu odejde a bude doufat, že si psi budou pamatovat, kdo jim dal jídlo, a nebudou na ni útočit, až poleze zpátky přes zeď. Ano, bude se muset vyrovnat s tím, že si o ni bude Džun pár dní dělat starosti a Mei na ni bude hledět povýšenecky. Ano, možná tím trochu potvrdí názor svých starších sourozenců, že je ještě mladá a nezkušená, ale zato bude doma,

živá a zdravá. Najdou nějaký jiný způsob, jak Kena Saita lokalizovat a ukrást mu prsten. Vymyslí nějaký pořádný plán, jak mu ho sundají z prstu. Všechno dobře dopadne.

Otočila se a začala se plížit, aby se skryla za listy javoru. Pak klesla na zem a po loktech se doplazila do úkrytu, který jí poskytla nízká ozdobná zídka.

Nedostala se ale daleko, než jí do zorného pole vstoupil pár malých modrých pantoflů, na nichž byly vyšité stříbrné kočky. Zvedla hlavu a před sebou uviděla korunního prince.

„Kdo jsi?“ zeptal se jí. „A co tady děláš?“

Chlapec se nijak nesnažil tlumit hlas a Tošiko si uvědomila, že na něj gestikuluje, aby se ztišil.

Byl ještě malý – mohla by to zvládnout, pokud ho nevyleká ani nedá najevo, že je občanem porušujícím zákon. Pohnula rukou, aby zakryla malé tetování na zápěstí, jež zobrazovalo tři rybáky letící přes zčeřené vody řeky. Korunní princ sice neměl zdroj, aby to tetování poznal, ale i tak – všichni tři Kawakamiové ho měli a nezaškodí být opatrná.

„Toš?“ ozval se ve sluchátku Meiin hlas. „Kdo to je? S kým to tam mluvíš?“

„Teď ne,“ hlesla Tošiko.

„Cože?“ zeptal se princ.

„Co?“ zeptala se Mei.

„Ticho, oba dva,“ odsekla Tošiko a zamrzelo ji, že Mei nevybavila sluchátko vypínačem.

„Ty jsi nebyla pozvaná, že ne?“ odhadl princ. „Moje matka tě nepozvala.“

„Jé, císařovna je vážně tvoje matka?“ zeptala se Tošiko, aby získala čas. Zoufale se snažila vymyslet, jak by se z té situace mohla dostat.

Chlapec se na ni jen zamračil. „Ano. A poznám, že tebe nepozvala. Vsadím se, že tě nemá ráda.“

Tošiko se zvedla na lokty, aby se na něj mohla lépe podívat, ale aby přesto zůstala schovaná za nízkou zdí – aspoň pro ty u hodovního stolu. Pomyslela si, že role odmítnutého hosta, kterou jí přidělil, nakonec není nejhorší rozuzlení.

„Je to zábavná oslava?“ zeptala se a snažila se, aby to znělo co možná nejsmutněji.

Korunní princ kopnul do dlážděné cestičky. „Ani ne,“ řekl. „Dospělí se baví jenom o nudných věcech.“

Tošiko chápavě přikývla. „To zní hrozně. O jakých nudných věcech?“

„Třeba...“ Chlapec stočil pohled na hvězdnatou oblohu, jako by mu mohla dát nějaké vysvětlení pro chování dospělých, a pak si hluboce povzdechl. „Znáš to. O daních a tak.“

„Jasně,“ řekla Tošiko. „A o jakých věcech si rád povídáš ty?“

„Nevím,“ odpověděl. „Asi mám rád příběhy. Dobré příběhy se spoustou dobrodružství a bojování. A taky mám rád hry.“

„Znám hru, kterou bys mohl hrát se mnou,“ oznámila mu Tošiko.

„Vážně?“ poznamenal chlapec skepticky, ale se zájmem.

„Jo, je vážně zábavná," řekla. „Vidíš tamtoho chlapíka?" Přetočila se a ukázala na Saita.

„Mého strýčka?" zeptal se princ a ukázal na úplně jiného muže u stolu.

„Ne," zkusila to Tošiko znovu. „Toho mladšího. Toho, co seděl vedle tebe. S jizvou a obří perlou kolem krku."

„Aha, toho," řekl chlapec. „Pana Wintera. Nemám pana Wintera rád."

Pan Winter. Tošiko si to falešné jméno zapsala do paměti. „Proč ne?"

Korunní princ na to podle všeho nechtěl odpovídat a zase jen kopl pantoflem do země.

„Tak tahle hra bude o tom, že panu Winterovi něco provedeme," pokračovala Tošiko.

„Tak jo." Poslouchal ji.

„Musíš ho zkusit přemluvit, aby ti dal svůj prsten."

„Prsten?"

„Ano. Ten malý zlatý. Vidíš ho? Má ho na malíčku."

„Aha," řekl princ. „Myslíš ten s drakem?"

„Nevím, odtud na něj nevidím."

„No, je na něm drak."

„Ty se vážně vyznáš," pochválila ho Tošiko. „Tahle hra ti určitě půjde skvěle."

„Jak ho ale přinutím, aby mi ho dal?" zeptal se princ.

„To je právě ten úkol," odpověděla Tošiko. „Pověz mu, že se chceš kouknout na toho draka. Nebo že si s ním chceš hrát."

„A co se stane, až ten prsten budu mít?"

„Vyhraješ první kolo," vysvětlila mu Tošiko. „Pak vybereš úkol pro mě, to bude další kolo. Musíš ale dát pozor na to, abys ten prsten přinesl sem ke mně, než ti ho pan Winter zase vezme, jestli chceš vyhrát."

Chlapec se krátce zamračil, naklonil hlavu ke straně a přemýšlel o tom. Pak řekl: „Dobře," a odklusal zpátky ke stolu.

„Co to děláš?" ptala se naléhavě Mei v jejím uchu.

„Improvizuju."

Stále se ukrývala za nízkou zdí a sledovala dění u stolu. Chvilku se zdálo, že všechno probíhá v podstatě tak jako předtím, s tím rozdílem, že jídlo se pomalu chýlilo ke konci. Brzy už to nebyl jen princ, kdo odešel od stolu a potuloval se po zahradě, zřejmě inspiroval i několik dalších malých dětí. Tošiko se pokoušela skoro ani nedýchat ve snaze splynout s nocí.

Opatrně pozorovala, jak se korunní princ loudá ke dvěma holčičkám, které seděly vedle okrasného jezírka, a pak všichni tři začali házet kamínky do vody. Když už to trvalo pár minut, Tošiko si začala myslet, že ten kluk na prsten úplně zapomněl. Děti se snažily, aby voda co nejvíc vystříkla, a Tošiko byla stále netrpělivější. Po chvilce z vody vyskočila vylekaná žába, takže trojice dětí zaječela, ucouvla a hlasitě se rozesmála.

Hluk upoutal pozornost císařovny, jež zvedla hlavu od hovoru, do něhož byla zabraná. Těsně vedle ní seděl na opuštěné princově židli Ken Saito.

„Co se tam děje?“ zavolala císařovna s nádechem přísnosti v hlase.

„Byla tam žabka!“ zabrebtala nejmenší holčička.

„Omluvte, prosím, ty děti, pane Wintere,“ řekla císařovna Saitovi a vyslovila jeho jméno tak, že bylo znát, že ví, že je falešné. „Nejsou zvyklé na formálnost při podobných příležitostech. Loni byly ještě moc malé, aby se účastnily slavnosti.“

„To je v pořádku, Výsosti,“ odpověděl Saito. Barvu hlasu měl jako rez, jako štěrk, jako nejtvrdší skála nacházející se v hlubinách hor a mluvil odměřeně, jako by nebyl zvyklý vytvářet ze slov takové zdvořilostní obraty.

„Uff,“ ozvala se Mei ve sluchátku. „Někdo tu mluví příšerně.“

Tošiko si povzdechla. Mikrofon připojený k jejímu sluchátku byl pochopitelně tak dobrý, že Mei mohla vnímat i tón hlasu, ačkoli Saito seděl šest metrů daleko. Kdyby se Mei narodila jako občanka Závětrného města s pravou identifikační kartou, zajisté by mohla dostat jakoukoli práci u kterékoli technologické společnosti na ostrově.

„Pane Wintere,“ ozval se najednou císařovnin syn, vstal z místa, kde seděl spolu s dívkami, a přiběhl zpátky ke stolu. „Máte rád hry?“

Ale ne. Tošiko zavřela oči a vyslala modlitbu k nějakému bohu, který by mohl být poblíž, aby ji ten kluk neprozradil.

„Záleží na tom jaké," odpověděl Ken Saito a vůbec to neznělo vstřícně.

„Můžu se podívat na vašeho draka, pane Wintere?" zkusil to chlapec znovu. „Na toho na prstenu?"

„Na mém prstenu?" zeptal se Saito. Celý hodovní stůl se postupně ztišil.

„Víte, hrozně se o draky zajímám. Rád bych si toho na vašem prstenu dobře prohlédl."

Saito se ani nehnul. Nikdo jiný nepromluvil. Chlapec se vítězoslavně usmál a natáhl ruku.

„Inu?" císařovna na Saita s očekáváním pohlédla a Tošiko se z toho rozbušilo srdce. „Jistě se na něj může na chvilku podívat."

„Raději bych ho nesundával, pokud to není nutné, Výsosti."

„Odmítl byste takovou malou prosbu mého syna? Prosím, jsme přece mezi přáteli, pane Wintere, a děti potřebují takové drobné laskavosti stejně, jako květiny vyžadují sluneční svit."

„Dám na něj pozor, pane Wintere, slibuju," řekl chlapec a zamrkal na něj.

Na Kena Saita teď hleděla císařovna i celý stůl hostů, a tak si stáhl zlatý prsten s drakem z malíčku a vložil ho dítěti do dlaně.

„Ano," řekl chlapec, když se jeho prsty sevřely do pěsti kolem prstenu. Vyskočil a pak se před zraky všech na slavnosti rozběhl k místu, kde se za nízkou zdí pořád skrývala Tošiko.

„Mám ho!“ křikl, když k ní doběhl a podal jí prsten. Připadal jí studený a podivně těžký. „Vyhrál jsem! Teď jsem připravil úkol pro tebe.“

Čas úskoků rozhodně skončil. V hrozném okamžiku ticha, které následovalo, Tošiko vstala, vykročila zpoza zdi a ukázala se hostům i palácové obsluze. Zvedla ruce nahoru a dala prsty od sebe, aby dala najevo, že nedrží žádné zbraně. Císařovna na ni upřeně hleděla a důkladně si ji prohlížela ostrým pohledem. Saito sevřel ruce do pěstí.

„Zatkněte ji,“ zavolala císařovna.

Mei zakřičela na Tošiko do sluchátka, zatímco pět obsluhujících číšníků za řinčení porcelánového nádobí pustilo podnosy a hnalo se směrem k Tošiko. Najednou vypadali jako vycvičení císařští strážci, jimiž očividně byli. *No ovšem*, Tošiko málem nahlas zaúpěla. Měla si uvědomit, že ačkoli se tahle oslava tvářila jako důvěrná, rodinná záležitost, císařovna by nikdy nepořádala žádnou akci bez ostrahy.

„Až příště,“ křikla na prince, když se otáčela a nabírala rychlost. „Dlužím ti další kolo hry.“

A pak byla najednou pryč jako závan větru ženoucí se zahradou. Zmizela, ještě než se vítězný výraz v chlapcově tváři stačil změnit ve zmatení.

Letěla přes rostliny v květináčích, potok, řadu kamenů čouhajících z vody i můstek a celou dobu za sebou jasně vnímala císařské stráže – zvuk jejich bot dopadajících na kameny, pak štěrk a po chvíli ránu, když jeden z nich

zakopl, nejspíš o květináč. Nezastavila se, aby popadla dech, dokud se nedostala ke strážnímu domku stojícímu vedle zahradní zdi. Přikrčená proběhla kolem něj a zastavila se. Chtěla si zasunout prsten do kapsy, a uvolnit tak ruce, aby mohla vylézt ze zahrad.

V tom okamžiku, kdy se na moment soustředila na něco jiného, vyšel z druhé strany strážního domku Ken Saito, rozkročil se před ní a zastoupil jí cestu. Když tu takto stál, vypadal ještě větší, než očekávala – surová, mohutná postava proti záři večerního nebe. Nedokázala si nevšimnout, že v jeho výrazu nebyla ani stopa nějakého poznání – nic, co by naznačovalo, že chápe, že už ji někdy viděl. Ale proč by si měl pamatovat obličej jednoho vyděšeného dítěte ve tmě? Asi jich viděl stovky.

Saito se usmál, sáhl si do saka a z pochvy vytáhl ostrou čepel. Nešlo o dýku, kterou vzal život tetě Reiko. Tenhle nůž vypadal ještě vražedněji, byl delší a zakřivený tak, že se celý blýskal jako nepříjemný úsměv v měsíčním světle. Tošiko si uvědomila, že klopýtavě ustupuje, až narazila na tvrdé cihly. Saito ji chytil do pasti, mezi domek a zeď.

„Dej mi ho," zavrčel a zdálo se, že se v téhle situaci cítí příjemněji než předtím u hodovního stolu. „Nebudu čekat."

Tošiko slyšela, jak se za ní blíží císařští gardisté. Ohlédla se přes rameno, čímž riskovala, že od Saita na chvilinku odtrhne pohled, ale potřebovala odhadnout, kolik má času, než u ní budou. Saito ten okamžik využil, chytil ji za rameno a dal jí nůž na krk.

Tošiko vyděšeně zalapala po dechu, když ostřím přejel po jemné kůži na jejím hrtanu, čímž vytvořil korálkovou cestičku krve. Přestože u ní byl tak blízko – tak blízko, že plně vnímala hrozbu soustředěnou v jeho pohledu –, nedal nijak najevo, že by si ji pamatoval. Jak nedůležitá pro něj byla, když jí toho tolik vzal.

„Dobře," zavrčela. „Tady ho máš." Sáhla do kapsy pro prsten a hodila mu ho k nohám.

Neuměla vlastně říct, co ji vedlo k tomu, co v příští chvíli udělala. Jediný možný důvod byl, že nesnášela prohru, hlavně s Kenem Saitem, a že neměla čas jasně uvažovat. Když spustil nůž a škubl sebou dozadu, aby se sehnul pro prsten, natáhla ruku a sevřela prsty kolem obrovské perly, kterou měl zavěšenou na řetězu kolem krku. Dobře jí zapadla do dolíku v dlani, jako by tam tak nějak odjakživa patřila – kupodivu ji chladila na kůži.

Silně zatáhla, řetěz praskl a perla jí zůstala v ruce. Saitovy prsty vyletěly ke krku, ale nesoustředil se, protože ještě neměl zpátky svůj vzácný prsten, který se zakutálel mezi kameny cestičky.

Tošiko toho využila, odskočila dozadu a zapřela se levou rukou a levou nohou o domek za sebou, kdežto její pravá ruka a noha vylétly na zahradní zeď před ní. Tímhle způsobem se dostala výš, vytáhla se přes zeď a skočila do temnoty na druhé straně.

Dopadla tvrdě, ale nějakým zázrakem se nezranila. S ukradenou perlou v ruce se dala zase do běhu směrem k vnějším zdím kolem paláce. Cestou vyslala děkovnou

modlitbu k nějakému blízkému bohu, který na ni možná dával pozor.

Určitě ji pronásledovali, ale byla rychlá. Když šlo o to běhat po hladkých, dlážděných cestičkách, nikdo se jí nemohl vyrovnat. Brzy se přiblížila ke zdím, kde ji znovu potkali palácoví hlídací psi.

Naštěstí na ni neútočili, možná si pamatovali, že od ní před chvílí dostali knedlíčky. Vzrušeně štěkali, ale ten hluk už jí nevadil, protože všichni v paláci o ní stejně věděli. Zatímco se drápala nahoru na zeď, rozhodla se, že Mei řekne, že ti psi jsou celkově spíš roztomilí než strašní.

Rychle sešplhala po druhé straně zdi, konečně se dostala za hranice paláce a vrhla se do ulic. V Závětrném městě bylo tolik lidí, budov a aktivit, že ji nikdo nebude schopný chytit. Zejména dnes v noci, kdy jsou ulice rušné kvůli slavnosti padajícího listí. Pouliční prodavači všude nabízeli koláčky ve tvaru javorového listu, děti si hrály s papírovými draky a vlajkami a sousedi jedli společně venku ve světle luceren, přičemž u většiny stolů se zdálo být daleko víc života a smíchu, než bylo na císařovnině slavnosti bez ohledu na její velkolepost. Tošiko se mezi tím vším mohla snadno ztratit. Aspoň dnes v noci.

SIROTCI DEŠŤOVÝCH STÍNŮ

VÍTEJTE VE MĚSTĚ DRAKŮ, DUCHŮ, HACKERŮ A GANGSTERŮ!

V Závětrném městě vládne chudoba, korupce a strach ze Šťastných havranů – gangu, který určuje, kdo smí žít a kdo skončí pod zemí. Tošiko, Džun a Mei nespojuje příbuzenské pouto, ale touha pomstít smrt ženy, která jim byla vším. Haru, císařovnin syn, utíká od politiky ke Slunečním duchům, záhadným bytostem, které vidí pouze on. A Teo, nelegální přistěhovalec, touží jen splynout s okolím – jenže v gangu i tak přitahuje pozornost. Jejich světy by se nikdy neprotnuly, kdyby Dračí perla nepřepsala pravidla hry.

Vychází 28. 5. 2026

Zakoupíte na:
www.palmknihy.cz